

161 1. Beh. af Forstl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1874 til 31. Marts 1875. 162

lem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hansen) har nu imidlertid i det væsentlige gjort et saadant Svar overflødig, idet han har gjort opmærksom paa, hvorledes andre og store Spørgsmaal til den omhandlede Lov kom til at overstygge den Afstemning, fra hvilken jeg og flere med mig maatte afholde os. — Da jeg har faaet Ordet, er der dog, ved hvad der ellers er udtalt, givet mig Anledning til ogsaa at fremkomme med nogle Betragtninger. Ærede Medlemmer, og da navnlig det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, have med Flid og Sver fremdraget for os, hvilke Udfigter der stilles os i Fremtiden; de have søgt at male Billeder, som kunne være Skræmmebilleder lige over for os, med Hensyn til hvad der venter og forestaar Fædrelandet og Friheden som Følge af det Skridt, det er stillet i Udfigt, at Folkethinget vil foretage. Jeg kan ikke se saaledes derpaa, som ærede Medlemmer synes at gjøre, thi jeg fastholder den Betragtning, at vi vel staa lige over for hinanden som Modstandere, men ikke som Fjender, hvorfra følger, at vi ere sikke paa, at der i den Kamp, som forestaar, fra ingen Side vil blive brugt Midler, der ligge udenfor Lovlighedens Grændser. Havde vi ikke denne Tillid, da havde de Stræmmebilleder, man søger at male, en betydningsfuld Berettigelse; men naar vi have den Tillid, at der fra ingen af Siderne vil blive anvendt Midler, der kunne betegnes som liggende udenfor Lovlighedens Grændser, tror jeg ikke, at man nu bør mane saadanne Billeder frem, som i Birkeligheden ingen Betydning have. Der er navnlig stillet os en provisorisk Finantslov i Udfigt. Jeg maa ærligt tilstaa, at det kun er meget nødig, at jeg og mine Meningsfæller overhovedet indlade os paa en Forhandling om denne Gjenstand; det forekommer mig, at den burde ligge udenfor denne Forsamlings Forhandlinger. Jeg kan hertil knytte en Oplysning, som jeg mulig skylder det høje Thing. Naar det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, sagde, at Thinget ogsaa ifjor havde styet en udtryffeligg Forhandling om dette Spørgsmaal, da er dette rigtigt, men Grunden dertil var netop den, at de Medlemmer, som multigvis havde faaet den Opgave at undersøge dette Forhold, ikke pussedet at komme ind paa en ligesvem theoretisk Behandling deraf. De stode kun overfor den Opgave at skaffe sig Oplysning om, hvorvidt en Udtalesse desangaaende var falden fra den høitæredede Regerings Side eller ikke. Efter hvad der imidlertid idag er fremkommet, og efter at der udtryffeligg her i Folkethinget er fremkommet et Forsvar eller en Undskyldning, hvorledes

man nu vil betegne det, for en saadan foreløbig Finantslovs Fremkomst, tror jeg ikke, det vil findes urigtigt, at der ogsaa udtryffeligg nedlægges en Indsigelse imod saadanne Ytringer, ikke en Indsigelse imod Sagens Realitet, som for mig altid staaer utvivlsom, men en Indsigelse imod, at Ytringer som de, der her ere faldne, overhovedet ere komne frem. Jeg maa hertil føie en eneste Betragtning, som jeg maaste særligg kan rette til det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, thi han har selv hvis jeg ikke erindrer feil, under en Kamp om dette Spørgsmaal ved en tidligere Leiligg, nemlig i 1854, beraabt sig paa et Vidnesbyrd angaaende denne Sag, som vist til Syvende og Sidst maa anses for at være det afgjørende. Der er fremkaldt Vidnesbyrd fra de Mandes Side, som væsentlig have bidraget til at flabe Grundloven, og der er fremkaldt Vidnesbyrd fra Mand af forskellig politisk Anskuelse, Alle vidnende for den Opfattelse, som vi ogsaa nu gjøre gjældende; men der er et Vidnesbyrd, som ganske vist maa have en særligg Bægt i denne Forbindelse, nemlig et Vidnesbyrd fra den Konge, der gav Grundloven. Dette Vidnesbyrd ligger netop deri, at der samtidig med Forhøvdelsen af Grundloven af 5te Juni 1849, udgik et kongeligt gaabent Brev, hvori der, næst at forkynde, at Kongen satte en Grundlov i Kraft, tilligg blev taget et Forbehold, som jeg maa tillægge, og som jeg tror Alle ville tillægge den Betydning, at det udtryffeligg har undtaget Finantsloven fra den foreløbige Lovgivningsvirksomhed. Der er nemlig — for første Gang, og sidste Gang fører jeg til — taget det Forbehold, at Kongen i det Nar, som Løb fra den 5te Juni 1849 til den 1ste April næste Nar, forbeholdt sig at opkræve Statterne og at afholde Statens Udgifter uden Rigsdagens Samtykke. Dette kalder jeg et Vidnesbyrd, der maa være afgjørende; thi derved er Finantsloven udtryffeligg undtagen fra den foreløbige Lovgivningsvirksomhed. Der var nemlig i det Nar, som da Løb, en Rigsdom paa foreløbige Love, hvilket var naturligg, thi da der ingen Rigsdag var, og da langt mindre nogen var samlet, maatte der udstedes mange foreløbige Love, men kun med Hensyn til Finantsloven blev der af den grundlovgivende Konge — om jeg maa kalde ham saaledes — udstedt et udtryffeligg Forbehold. Det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 5te Valgkreds har ogsaa, saa vidt jeg mindes, under den omhandlede Strid beraabt sig paa dette Vidnesbyrd og den Gang tillagt det sin fulde Bægt. Naar det ærede Medlem nu i Dag beraaber sig paa, hvad der foregik i 1853, og siger, at der